

אבא שלי

אבא שלי חי. הוא בן שבעים.

אבא שלו, מת. נהרג.

זה קרה כשאבא שלי היה בן 13.

ולתוך זה אני נולדתי.

נולדתי לאבא שהירבה בעשייה. הירבה בדיבורים.

אך הפנימיות שלו שותקה. כמו נאלמה, התכווצה.

משהו בו הלך ולא שב. משהו באבא שלי, מת עם אבא שלו.

סבא שלי, היה לתמונה על הקיר. ואבא שלי, כדי לטשטש את האין, המשיך
בעשייה.

ואנחנו צמחנו בתוך המיתוס.

אותו מיתוס שחזר וסופר מדי שנה, על יונה אדום הקרקפת, יפה הבלורית
והתואר, המפקד הנערץ, האדם שהקריב את משפחתו למען עשייה למולדת,
אותו אדם נעלה ונשגב שכאשר ניפצע: הוא ביקש שייגשו לטפל קודם בחברו
הפצוע ורק אחר כך יחזרו אליו. ועד שחזרו אליו, הוא כבר נפח את נשמתו.

ואת כל זה אני יודעת לדקלם מאז שאני זוכרת את עצמי.

ובכל יום זיכרון, כשתמונות הנופלים היו תלויות במרח"ב, ידעתי שעלי להתגאות
על שאני היחידה בכיתה שיש לה בן משפחה שנהרג במלחמה.

ובבית הקברות, בכל צפירה, ידעתי שעלי לשתוק את המוות שניגזר על
משפחתי. לשתוק ולהתגאות.

אך גם לא להישיר לגמרי מבט. ולא ממש הסתכלתי על אבי, וגם לא התבוננתי
באותם רגעים בחנה (דודתי האהובה). שגם בה היכה המוות.

עד שעייפתי.

ומשהו במבט המזוגג, הגאה עד כדי מתח, דבק גם בי.

והיום, כשאני עצמי כבר אימא לילדי האהובים והמבורכים,
אני מחבקת אותם חזק חזק, כדי שיישארו. עוד רגע ועוד אחד.
והמסר שלי אליהם הוא להיות חזקים, לאסוף את עצמם, ותמיד בחיוב ובחיוך.
מתוך ראייה של עצמם כאנשים טובים, ראויים, מוערכים.

ולמרות שסבא שלי נהרג עוד הרבה לפני שאבא שלי נהיה אבא,
אני חיה ומיישמת את המורשת שהועברה אלי.
וגם אני, כמו אבי, כמו סבי: עוסקת בתרומה לחברה, לקהילה, ולאדם באשר
הם.
כמו צו פנימי-משפחתי, שאינו ניתן לערעור או למחלוקת.

זו אותה היכולת שפשוט הוטבעה בי: להוביל. ותמיד בהכרת תודה. וגאווה.

ואבא שלי שהוא חי, וכבר בן 70, באמת כבר יותר מאפשר לעצמו.
לא רק לחיות, אלא גם ליהנות. ולהיות שמח עם ילדי האהובים, נכדיו.
והשתיקה הרגשית פינתה את מקומה לקירבה, הקשבה, התבוננות, ושיחה.

תודה לך, אבא. על **שמתוך הכאב ארוך השנים צמח התיקון- צמח רוך
שמאפשר להמשיך לחיות ביחד בקירבה ואהבה.**

באהבה רבה,

יפעת